

ELŐFIZETÉSI ÁRAK

Egész évre.....	24 kor. (12 frt)
Félévre.....	12 „ (6 „)
Negyedévre.....	6 „ (3 „)
Egy hó a.....	2 „ (1 „)
Egyes szám.....	8 fillér (4 kr.)
Videkre.....	10 „ (5 „)

Megjelenik mindennap

korán reggel.

Unnep és vasárnap után is.

Székely-ügy.

Kolozsvar, junius 10.

(b.) Tulajdonképpen csodálatos, de egyben sajnálatos is, hogy egy olyan, magában jelentéktelen esemény, mint az Urmánczy Nándor felszólalása és bátor állásfoglalása, fordította a figyelmet a székely vasutak és a székelység sorsa felé.

A kormányparti képviselőnek miniszterével való szembeszállása lehetett politikai pikantéria s lehetett a politikai helyzetre és a szabadelvű párt belételeire jellemző szimptoma, de jelentősége mégis sokkal kicsinyesebb, semhogy a székely-kérdéssel ennek az önértékelésnek a fénye mellett kelljen foglalkozni. Nem, a székelyek ügyével és ebben elsősorban a székely vasutakkal magáért az ügyért, a l'art pour l'art elvével fogva kell a magyar közvéleménynek komolyan, alaposan, nem alkalmosszerűen és nem a szalmaláng melege mellett törődnie.

És ennek a figyelemnek annál éberebbnek, ennek az érdeklődésnek annál intenzívebbnek kell lennie, mert látjuk, épen a beruházási javaslatból látjuk azt, hogy a kormány a székely ügyet még mindig csak korteszszköznek és reklámcélra használja, majd sutba dobja megint, aszerint, hogy az idők ke-reke hogyan fordul és az öncél hogyan kívánja meg.

A beruházási javaslat aztán kidobta a világosságra a kormány eljárását. Az anya méhében levő embryóról senki sem tudhatja, hogy milyen; de mikor előttünk van és a világosság napja rásüt a csenevész, életképtelen ujszülöttre, akkor tudjuk, hogy abból se a társadalomnak, se az emberiségnek nem lesz haszna.

Évekig, évtizedekig hitegette, csalógatta a kormány a székelységet az új vasutakkal. A választások előtt finom, édes csalókat volt. A választások után jól beraktározott ígért. Családjukkal körutazó miniszterek még a fehérruhás szízeknek is azt sugták a fülebe, hogy megépítik a székelyvasutakat. S a szüzekből sokszorosan anyák lettek és a vasut még mindig nincs készen, még csak hozzá se kezdtek.

Legutóbb megint nagy ígéretet bocsájtott szélnek a kormány. Azt ígérte, hogy a beruházási javaslatba 34 millió koronát fog beállítani a székely vasutak megépítésére. Büszkén járt a kormány ez ígéretével terhesen, mint az új asz-szony, aki első gyereket hordja szíve alatt. És most ott állunk a szörnyszülött előtt és látjuk, hogy a nagyhangú ígértből, a 34 millió koronából egy összetöprődött csöpp-ség, csupán 6 millió korona jut a székely vasutaknak. 34 millió helyett 6 millió! 150 kilométer vasut helyett 26 kilométer! Ugy aránylik hát a kormány ígérte az ígérteljesítéshez, 34:6, vagy mint 150:26.

De mit is törődik a kormány a székelységgel. Legkisebb gondja is nagyobb, mint hogy a székelység nyomorúságában vándorbotot fog. Oda se neki, hogy az olátság beharapódzik a Székelyföldre. Legkevesebb sem fáj a feje azért, hogy a székely gazda termékeit vasut nélkül elvesztegetni kénytelen. Csöppet sem izgatja, hogy vasut nélkül ipar ki nem fejlődhetik. Hogy a gyönyörű székely fürdők nem prosperálhatnak, hogy a kereskedelem eltöprül, hogy a mezők, az erdők és a föld kincsei ki nem aknázhatók, hogy a mánkászkéz értéktelen munkát kénytelen végezni, annak mind az az oka, hogy a Székelyföldnek nincs vasútja.

De hát a kormány mitsem bánja ezt. A Székelyföld beliferálta kormányparti képviselőit, akik a vasut kiépítésének hangzatos ígértével lettek megválasztva s ezzel basta. Most az ígértetek teljesítésére kerülne a sor? Én, ne legyünk ide-alisták. A pénz újonnan meghódítandó területek részére kell. Közgazdasági szükség? Nemzetpolitikai cél-szerűség? Az erdélyi magyarság megerősítése? A népesség jólétének emelése? Lári-fári. Eltöprülő kicsi-ségek ezek ahhoz a magasan álló célhoz képest, hogy a kormány többsége minél nagyobb legyen.

És azért betömik a székelység száját a székely akció hűhós hirdetésével. Földozgat, dolgozzat a székely kormánybiztosság azzal a rendelkezéssel bocsájtott csekély pénzzel, amivel alaposan és nagyot

lendíteni a székelység sorsán nem lehet. Betömtek ezzel a szájokat azoknak, akik a székelység baját a legjobban ösmerik és mert ösmerik, szakadatlanul hirdetik. Ám a vasutakra, amelyekre a székely gazdának csak olyan szüksége van, mint az iparosnak, kereskedőnek, fürdőnek, bányának, erdőnek; oda-hajtanak egy parányi összeget, hogy annál több jusson Vasmegyének, Csácsának, Biztosítandó és elhódítandó kerületeknek, mamelukok és faiszenrők pártfogoltjainak.

Urmánczy Nándor kivételével az összes szabadelvű székely képviselő tudomásul vették a pénzügy-miniszter tegnap adott választát azzal az indoklással, hogy azt kü-lönválasztják a beruházási javaslat-tól. Jól van. Ezt az indoklást értjük; de leszögezzük ezeknek a képviselő uraknak azt az ígértet, hogy majd a beruházási javaslatnál érvényesítik befolyásukat a székely érdekek megvédésében.

Majd meglátjuk. Valahogy aztán meg ne feledkezzenek róla.

— Ujabb küldöttségek. Hiába erőlködnek a vármegyék, hiába küldenek megrendelt és kioroszakolt bizalmi nyilatkozatokat, a nép hangulata csak nem változik; az ország népe egy szívvel, egy lélekkel ma is az újabb katonai terhek ellen és a hadseregnek nemzeti irányban való átalakítása mellett van. Tegnap ismét két nagy küldöttség érkezett a fővárosba és hozta két kerület tiltakozását. Feljött a zala-szent-groti és a mezőturi küldöttség. A küldöttségek fogadására Tóth János és Eitner Zsigmond orsz. képviselők és Kardhorst Árpád jelentek meg a keleti pályaudvaron, ahonnan a két küldöttség együttesen zászlók alatt vonult be a városba és a képviselő-házhoz, ahol a nevezett képviselők vezetőket öket a Ház elnöke elé és adták át a tiltakozó kérvényeket. A maiakkal együtt teljes száza emelkedett a küldöttségek száma, ami mégis csak többet jelent, mint a vármegyei tisztviselők bizalmi hódolata, melynek értéke annyival is kevesebb, mert a tisztviselők azért is erőlködnek a kormány mellett, hogy hamarabb fizetésemeléshez jussanak.

— Furcsa helyzet. A bécsi lapok tele vannak a magyarországi helyzet felett való sopánkodással s mindegyik azt a meggyőződést fejezi ki, hogy nemcsak Széll Kálmán bukott meg, hanem maga a kor-

mánypárt is. Csodálatos, hogy a legtöbb magyar lapban hasztalan keresünk olyan megbízható pontos értesítést az osztrák helyzetről, mint amilyenek a bécsi lapokban panna a magyar politikai helyzetről. A Wiener Allgemeine Zeitung ebből az alkalomból ezekkel a nem érdektelen reflexiókkal jellemzi a helyzetet nálunk: Pestvármegye Kossuth Ferenc indítványára elhatározták, hogy megünnepeli Deák Ferenc születésének századik évfordulóját. Így kerül össze a dél és az éjszaksarki a Kossuth és a Deák neve. S ugyanakkor olyan határozatot hozott Pest vármegye, mely Deák Ferenc unokaöccsének és politikájának követőjének Széll Kálmánnak a legnagyobb bajokat okozhatja. Csodálatos, hogy Széll ellen szavazott Wekerle Sándor is, a volt miniszterelnök olyan javaslat mellett foglalt állást, mely a legnagyobb mértékben bosszanthatja a katonai köröket. És a szabadelvű párti képviselők is Wekerlével szavaztak... Ugyebár, csodálatos, ellentétes helyzet ez, egy chaos, a melyből azonban mind határozottabban bontakozik ki a kormány és pártjának bukása.

Országgyűlés.

— Fővárosi tudósítónktól. —

Budapest, junius 10.

A mai ülés elé nagy várakozással tekintettek különösen az ellenzékiek. Tegnap ugyanis egy volt, hogy a székely képviselők, a szabadelvűpártiak is, nem veszik tudomásul Lukács László pénzügyminiszternek a székely vasutak dolgában adott választát. Ma azonban változott a helyzet, a mennyiben magának Lukács miniszternek sikerült a szabadelvűpárti székely képviselőket megnyugtani. A kompromisszum híre csakhamar elterjedt, az ellenzék székely képviselők azonban nem mentek bele a dologba és elhatározták, hogy napirend előtt szóvá teszik a dolgot.

A képviselőház ülése.

Az ülést Apponyi Albert gróf elnök vezette. Legelőbbben Jovanovics István letette a bíráló-tagsgáji esküt. Majd pedig napirend előtt Gajáry Géza kért szót.

Gajáry Géza reflektál egy napilapban megjelent megjegyzésre, a melyet Holló Lajos tett volna rá. E szerint Holló azt állította volna, hogy szóló Pestmegye főispánját denunciólta volna. Kérde, hogy értette ezt az utalatos szót, denunciólás?

Holló Lajos még nem volt jelen, tehát nem válaszolhatott.

Polónyi Géza: Tudomásul vesszük, hogy ilyen címen is fel lehet szólni!

Elnök a felszólalást megokoltak mondja.

Vertán Endre a székely vasutak ügyét hozta szóba. Az itt a kérdés — nyomd — vajjon megelégszenek-e a székelyek fölrendszabályokkal, vagy teljes egészet követeljenek. Abban minden székely

SZERKESZTŐSÉG

KIADÓHIVATAL

Eggetem-utca 7., (Lyceum-nyomda.)

HIRDETÉSEK DIJA:

Négyszög centiméterenként 8 fillér.

Iparosok és kereskedők kedvezményben részesülnek

Nyilttér soronként 40 fillér.

képviselő megegyezik, hogy a bajokon el-végre is segíteni kell. Fontos a székely-kérdés megoldása magyar nemzeti érdekből, mert a székelység védőbástyája a magyarságnak. Szükségesnek tartotta a székely-kérdést felvetni most, akkor, amikor arról van szó, hogy a miniszternek egy székely-kérdésben adott választát tudomásul vesze-e a Ház, vagy sem. (Helyeslés a szélsőbal-oldalon.)

Bedő Albert kormányparti szintén a székely-kérdéshez szól. Ő és székely társai meg vannak győződve arról, hogy a kormány a székelység javát akarja. (Ellentmondás balról.) Meggyőződése, hogy a kormány készséggel bocsátja a segítségére szükséges eszközöket rendelkezésre.

Polónyi, Gabányi, Makkai: Hol? Mikor? Abból nem élnek meg a székelyek!

Várady Károly: Talán a főnő-gépekkel?

Bedő Albert: Bizalommal van a kormányhoz. A kormány az ország anyagi erejéhez képest segít a vasut dolgában is. Ez a felszólalása a szabadelvűpárti székely képviselők nevében történt, kivéve Urmánczyt.

Felkiáltások balról: Azt tudtuk!

Bedő Albert: Ő és társai tudomásul veszik a miniszter választát. Ebből azonban nem vonható következtetés, hogy a beruházási javaslatl szemben a jövőben milyen állást foglalnak el a szabadelvűpárti székely képviselők.

Felkiáltások balról: Ez nem napi-rend elé való.

Lukács László pénzügyminiszter reflektál tegnapi beszédére. Kijelenti ma is, hogy egészen más dolog tudomásul venni az interpellációra adott választ és egészen más dolog maga a beruházási törvényjavaslat. Egyik a másiknak nem praedjudikál és így a válasz tudomásul vehető, anélkül, hogy ez bárkit is a beruházási javaslat dolgában kötné. Ismétli, a mit tegnap is mon-dott, hogy egy része a székely vasutaknak szánt költségnek már be is van illesztve a költségvetésbe. (Helyeslés jobbról.)

Polónyi Géza a házszabályokhoz szól. Tiltakozik az ellen, hogy itt a szervezés előtt megokolások történjenek és tiltakozik, hogy itt a miniszter napirend előtt egy tegnap adott választat megfesse. És ha az utóbbi már megtörtént, miért nem szolli-tát fel magát az interpelláló Urmánczyt szintén nyilatkoztattatle.

Felkiáltások balról: Ez botrány! Hallatlan!

Polónyi Géza: Nyilvánvaló, hogy a miniszter a szavazás következményétől menekülni akar. Ne tekintse a Ház a mai esetet precedenst. Ugy látszik, hogy Lukács megbánta tegnap adott könnyelmű választát.

Apponyi elnök: Ez az utóbbi kijele-ntés már nem tartozik a házszabályokhoz.

Polónyi Géza: Ez a megfesselt válasz módot ad arra, hogy a kérdést újból napirendre hozhassuk.

Apponyi elnök utal arra, hogy az eset kivételes, de az elnöki diskrecionális jog megengedheti.

TÁRCA.

Végrehajtás akadályokkal.

— Az Újság eredeti tárcája. —

Írta: Ifj. Hombár Mihály.

Valamelyik klasszikus bölcsész, nyilvánvalólag azoknak az embereknek vizasztalására, a kik nagyon szivesen vesznek részt abban a zűrzavarban, a mit közönségesen életnek nevezünk és nem nagy örömmel gondolnak arra, hogy egy szép napon számukra mindenek vége lesz, ezt a mély bölcseségű kijelentést tette:

— Az élet rövid, de a lét örök!

Hát bíz ez kijelentésnek kijelentés, de vizasznak nem vizas.

Ha valaki gazdagságban, fényben, hírnévben és dicsőségben él, önmagával és életének összes viszonyaival nagyon meg van elégedve, azt ugyan vajmi kevésbé vizasztalhatja az a tudat, hogy a nagy kaszás végrehajtó egy jóindulatu gutaütés képében, bármely pillanatban szoros zárlatot fogana-tosíthat ugyan az ő igazán becses életére, (amely zárlatra csupán az itéletnapí trom-bitá hangja fog valamikor zárfeleldő végzés gyanánt hatni) ámde — és itt a vizasztalás — ezzel csak az ő ölete ér véget, mert az emberiség időtlen idődig továbbra is fenn-marad, vagyis az emberi lét örök.

Mi egy ember élete az örökkévalósághoz képest? Egy másodpercnek milli-árdnyi hányada, talán még annyi sem.

Épen ezért célszerű, hogy az ember úgy töltse el ezt a rövidke időt, ahogy a legkellemesebb. Keresse az ember a zajt, az élénkséget, a vidámságot, mert úgy szép az élet, ha zajlik.

Ez a mondás is idézet. Valamelyik magántudóstól, lehet hogy épen a hírneves Földvári Jakabtól származik. Akárki mondta is ki először, igazza van, föltétlen igazza.

A zajló emberi életben sokszor támad önkéntelenül is olyan fordulat, a mi humor és helyzetkomikum tekintetében versenyez a legkiválóbb francia bohózatok leg-nevetetőbb jelenetével.

Ilyen az a végrehajtás is, a mit eddigi meglehetősen hosszú ügyvédbojltári pályá-mon ez előtt mintegy hat esztendővel foga-natosítottam.

Akkoriban egy előkelő budapesti ügyvéd irodájában gyártottam a som-más keresetek és kielégítési végrehajtások példányait nagyban és kicsinyben, valamint foganatosítottam a végrehajtások egész tö-megét, hol egyszerűen, hol pedig kikerge-téssel súlyosbíttva.

A régi magyar magánjogban ugyanis volt egy intézkedés, a mely az adósnak megengedte, hogy a végrehajtót egyszerűen kiker-gelhesse a lakásából, de másodsorban leg-nyelvettől jelenetével.

Sok adós még mindig azt hiszi, hogy a régi jó időkben élünk és első ízben rendszeresen küzi az egész végrehajtási küldöttséget, a mely három személyből, az ügyvédtől vagy helyetteséből, a végrehajtó-ból és a becsüsből áll.

Másodsor már nem teheti ezt, mert a végrehajtó, aki a kikergetés tényét annak rendje és módja szerint protokollumba fog-lalta Mihászna Andrásék vagy nagyobbfajta erőszakoskodás esetén a haderő baráti se-gítségét veszi igénybe és megfelelő fedezteté-tér vissza.

Az ügyek ilyenléti állapota miatt nincs az az ügyvéd aki szivesen járna közbe a

végrehajtás jogi cselekményénél és így ha segéddel dolgozik őt küldi.

A mi irodánkban többen voltunk ugyan alkalma, de a principális különös előszeretettel küldött engem mindenkor. Nyilván titokban haragot tartott ellenem.

Egy délután, az irodai idő kezdetén átad egy végrehajtást elrendelő végzést és 20 korona költséget, lekemre kötö, hogy minden lefoglalhatót jelöljek ki, mert az al-peres nagyon makacs és utnak ereszt.

A budapesti V. ker. járásbírósgá tizenöt végrehajtója közül a legjovialisabb volt kiküldve a végrehajtáshoz. Vele és egy jóképű becsüsből, nyomban az alperes laká-sára hajlattunk. Az alperes, a hivatalos akta szerint cognac — és egyéb szesz-es italok árusításával foglalkozott mint kereske-delmi utazó, és szabó számla fejében 500 korona tartozása volt.

Amint megérkeztünk a lakásra, nyitva találtuk azt, de az egész lakásban sehöl senki sem volt látható.

Ilyen esetben a törvény előírja, hogy tanukat kell hívni.

Leküldtük tehát a becsüst a házmes-terhez, de az véletlenül nem volt otthon.

Leküldtük tehát és várakoztunk.

Egyszerre csak a becsüs, aki valami-kor pálinkafőzéssel foglalkozott és a szesz-illatát már három kilométerről megérzi vizslaszertűleg szimatolni kezd és felkiált:

— Uraim, itt valahol alkohol van.

Mint hogy a várakozásban megsom-jaztunk egy kissé, megörültünk a felfe-dezésnek.

A becsüs szimatjától vezetve egy szekrényhez ért, amely nyitva volt és dia-dalmas arccal emel ki belőle egy kézi-as-kához hasonló tárgyat, amelyről kiderült, hogy mintagyűjtemény, telve a legfinomabb francia cognacól a legborzalmasabb bieska-

nyitogató bundapálínkáig terjedő szesz-es italok üvegcséivel.

Hosszas tárgyalás után megállapíto-tunk, hogy a mintagyűjtemény az alperes birtokában levő magántulajdon ugyan, mely-nek elfogyasztása büntetendő cselekményt képez, de tekintettel arra a körülményre, hogy alperesnél bírói foglalatás szándékunk foganatosítani, minek következtében az al-peres szivesen szemet huny e delictum föl-löt, ha mi is szemet hunyunk a végrehaj-tás foganatosítása közben, kihagyván a jegyzőkönyvből egy némely beirandó tételt, számíttva tovább az alperes méltányossá-gára, határozatilag kimondtuk, hogy a mint-a-gyűjtemény tartalmának elfogyasztásával hazánk szeszfogyasztási statisztikai adatait legjobb tudomásunk szerint emelni fogjuk.

Ez meg is történt.

Egy óra múlva a végrehajtó és a be-csüs a büntetőfogban körülírt beszámítha-talan állapot ama fájában leledzett, a mely valamennyi között a legkellemesebb.

Magyarán szólva, úgy be voltak rugva, hogy az asztal tetején járták a kállai-ke-tőt és a cake-walkot, pedig akkor még nem volt divatban.

Jómagam mértékletesen szedtem ugyan az italt, de azért már én is közel voltam a józan-ság abszolút hiányához.

A végrehajtó épen harmadszor eskü-dött örök barátságot a becsüsnek, midőn felpattan az ajtó és kipirult arccal, kezében egy aktát tarva, belép rajta egy gyönyörű fiatal menyecske.

A mint bennünket megpillantott, elbá-mult. Meglétszött rajta, hogy fogalma sincs róla, mit keresünk a lakásban.

A végrehajtó és a becsüs úgy meg-ijedtek, hogy nyomban a kijózanodás álla-potához közeledtek.

A kölcsönös meglepetésnek azzal ve-tettem véget, hogy a menyecskeknék bemu-tatkoztam és a két tántorgó hivatalos fér-tut a másik szobába tuszkoltam, mialatt a menyecskehez néhány mentegető szót szóltam.

Az asszonyka, az alperes felesége, nem tudta mi az a végrehajtás, midőn azonban férje nevét említettem, szikrázó szemekkel csapta a kezében tartott aktát az asztalra és így kiáltott fel:

— Eh, ne is beszéljen arról a gazem-berről. Olvassa el ezt az írást és — mondja meg, mit csináljak?

A kezembe véve az aktát látom, hogy az egy apagási kereset másodfokúánya, melyet a menyecske férje ellen indított valami vidéki hajadon.

— Az ilyesmi gyakran előfordul az életben, mondom vizasztalóan.

Az asszonyka azonban vizasztalhatat-lan volt. Sirva panaszkolta el, hogy az aktát a férje távollétében neki kézbesítette a bí-rósági szolga és hogy annyira felháborodott, hogy nyomban elrohant hazulról, hogy fér-jét a casinóban felkeresse. Sietségében nyitva felejtette a lakást is. Férjét azon-ban nem találta a casinóban és most haza várja, hogy számoljon vele.

Miután a menyecskeknék, teljes józan-ságot szinelve kijelentem, hogy ez az ügy engem nem érdekél és megmagyaráztam neki, hogy tulajdonképpen miért vagyunk itt, dühre gerjelt. Kijelentette, hogy a laká-sban minden az ő tulajdona és nem tűri a foglalást.

Eközben engem nem valami hízolgó kifejezésekkel illetett, ami természetes, vi-szont én is ingerült lettem és tekintve a bennem levő tetemes szesz mennyiségét hadonázva magyaráztam neki, hogy mi azért foglaltuk. Utólag majd igénypert indíthat.

Polónyi: Hát Urmánczy beszélhet-e. **Apponyi** elnök: Felkérem a képviselő urat, hogy engem ne dirigáljon. A miniszter pedig bármikor felszólalhat. Ha Urmánczy fel akar szólalni, felteszi a kérdést a Háznak megengedi-e.

Polónyi: Halljuk a székely lelkiismeretet!

Elnök: Kérem a Házat, megengedi-e Urmánczy képviselőnek, hogy felszólaljon. Halljuk! Halljuk! Zúgják minden oldalról.

Urmánczy Nándor: Tisztelt Ház! Nem akarok nyilatkozni! (Derűtséggel a jobb oldalán.)

Lengyel Zoltán a házszabályokhoz beszél. Azt mondja, hogy a napirend előtt való felszólalásoknak az irományok betervezése előtt kell megtörténnie, mert az irományok előterjesztése napirend.

Elnök hivatkozik 30 éves gyakorlatra a mely szerint ma is cselekedett.

Lengyel tovább vitatta álláspontja helyességét.

Vértán Endre személyes kérdésben kijelenti, hogy a mikor 8 napirend előtt való felszólalásra jelentkezett, Apponyi aggályait fejezte ki. Ekkor szóló interpellációt jelentett be, Apponyi később hozzájárult és azt mondta felszólalhat, mert kormány-párti részről is ketten jelentkeztek.

Felkiáltások balról: Ohó! Ohó! Ez érdekes!

Elnök: Azt hiszem, hogy most már áttérhetünk a napirendre.

Erre az interpellációs könyvet olvasták fel, majd pedig Apponyi előterjeszté, hogy a névszerinti szavazás után az interpellációkra tér át a Ház közvetlenül.

Es most a névszerinti szavazás következett a pénzügyminiszternek Urmánczy Nándornak adott válasza felett a beruházási törvényjavaslat és a székely-vasutak kiépítése tárgyában.

Elnök elrendeli a szavazást.

Polónyi A betű kihúzása előtt a kérdést kell feltenni!

Apponyi elnök: Tiltakozik az ellen, hogy 6t folyton rendszabályozzák. Tudja jól, hogy miként kell eljárni.

Polónyi Géza feláll.

Felkiáltások jobbról: Mihez beszél?

Polónyi Géza: A betű kihúzásához illetve a kérdés feltevéséhez. A betűt, hogy a szavazást melyik betűn kezdik, a kérdés megállapítása után kell kihuzni. Egyébként kérde, mire kell a szavazás, a mai vagy a tegnapi válasza, illetve indítványokra, hogy a ma adott pénzügyminiszteri válasz a szavazásból kirekesztendő. (Helyesítés jobbról, tiltakozás balról.)

Rakovszky István nem csatlakozik Polónyi felfogásához, az elnök a házszabályok szerint helyesen járt el. (Tiltakozás a szélsőbalon.)

Kubik Béla: Polónyi felfogását védi, ahhoz csatlakozik. A kérdés feltevéséhez szavazást is provokálhatunk, a mi meg is fog történni. (Derűtséggel, taps a jobboldalon.) Nem engedhető meg, hogy a tulajdon székelyei egyik társukat terrorizálják. (Tiltakozás jobbról.)

Elnök: Ő a kérdés úgy tette fel, hogy tudomásul veszi-e a Ház a pénzügyminiszter tegnap adott választ. (Taps a baloldalon.)

Polónyi: Így helyes!

Elnök: Bocsnát, itt szóhíba van. Ugy tette fel a kérdést, hogy tudomásul veszi-e a Ház a pénzügyminiszter választ. Felkiáltások balról: Ahá!

Elnök: Miután azonban a Polónyi kérdés fogalmazványának érdekében né-

szertint szavazást kértek, inkább hozzájárul Polónyi formulájához. (Eljenzés és taps balról.)

Polónyi: Most szavazzon Bedő!

Őt perc szünet.

Szünet után megjelentek a szavazást. Urmánczy nemmel szavazott, a többi kormánypárti székely képviselő igennel. A néppárt és függetlenségi párt nemmel.

Szavazás után:

Lukács László válaszlát *Kecskeméthy* Ferencnek a sőjvedék ügyében tett interpellációjára. A törvény, ugymond, fölhatalmazza a minisztert a sóhivatalok beszüntetésére. Megbízható cégeknek hitelezhető is a só, de senki sincs kötelezve ott sőt vásárolni, tehát monopolizálásról beszélni nem lehet. *Kecskeméthy* a miniszter szerint halott harangozni valamit, de nem tudja: mit. (Zajos felkiáltások a szélsőbalról.)

— Panama! A szerződést kérjük.

Rakovszky és **Beöthy:** Parlament bizottságot kérünk! Panama! (Nagy zaj. Elnök hosszasan csemet.)

Lukács László: Beszédét folytatva megjegyzi, hogy téves *Kecskeméthy* Ferenc amaz állítása, mintha az országban évente 18 millió mázsát só adnának el, mert hisz akkor minden ember annyit fogyasztana el, mint egy felnőtt marha. (Derűtséggel.) *Kecskeméthy* vádjai valótlanok, óhajtható, hogy máskor jobb információkat szerezzen. A jobboldal helyeslése a szélső bal folytonos zaja volt a felelet s újra ki-kürtözt elkiáltás: Panama! Panama!

Kecskeméthy Ferenc kéri a ház engedelmét, hogy holnap válaszolhasson a miniszter válaszára.

A ház megengedi s ezzel a képviselőház ülése véget ért.

Ismét kompromisszum-hírek.

— Budapesti munkatársunktól. —

Budapest, június 10.

Politikusok és hírlapírók ismét szányra eresztik képzelő tehetségüket és világgá bocsátanak százféle találgatást, hogy miképpen fognak a pártok egymás között meg egyezni, vagy meg nem egyezni, avagy miképpen fog a kormány kifogni az ellenzéken. Egyenmelyek elég merészen azt is kúrtölik, hogy az ellenzék bocsájta világgá a megegyezési híreket, mert érzi, hogy gyenge és szeretné siettetni a kibontakozást.

Mindebből csak annyi igaz, hogy az ellenzék csakugyan szívesen látná a kibontakozást, de nem azért, mert gyengének érzi magát és nem is pártérdekből, hanem azért, mert az országnak jó volna, ha az ügyek menete visszatérne a rendes moderbe és a fenyegető terhek is elmaradnának. A kormány és pártja ellenben mitsem törődnek az országgal és tisztán abból a szempontból nézik a dolgot, hogy a párt-érdek csorbul, ha ők most bármivel előmozdíthat az ország javát.

Ilyenformán nehéz a megegyezés, noha nem lehetetlen; de egyelőre még igen nagy akadályai van és ez Széll Kálmán miniszterisége. A helyzet olyan, hogy kormányválság nélkül megegyezés alig képzelhető. Széll Kálmán ugyanis kijelentette minden ellen-
véleménnyel szemben, hogy ő az obstruk-

ciót megtöri az u. n. passzív rezisztenciával. Ezt elmondta a pártban, a Házban és erre vállalkozott a koronával szemben is, noha ott nem nagy tetszésre talált ez a jámbor terv.

Széll terve csütörtököt mondott. Ezt ma már mindenki látja és tudja, talán maga Széll Kálmán is. A helyzet tisztázása ezek után tisztán a miniszterelnökön áll, — miután terve dugába dőlt — a legelemből politikai illem szabályát szerint le kell mondania. Ezzel expiálta a koronával szemben hibáját és az új miniszterelnök már tehet konkrét javaslatokat a kibontakozásra és az ellenzékkel való megegyezésre.

Hogy ki volna az új miniszterelnök az ebből a szempontból nagyon mellékes. Lehet akár maga Széll Kálmán is, mert új megbízatás esetén a korábbi felfogása már se nem köti, se nem kötelezi.

Az természetes, hogy új ember vagy akár az átvett Széll Kálmán is csak úgy fogadhatja el véglegesen a kabinetmegalkitásra a megbízást, ha előbb az összes pártokkal megegyezett. E nélkül az előleges megegyezés nélkül a kormányválság nem ér semmit és teljesen felesleges, mert a mostani elkéseredett harc nem személyek ellen, hanem elvi alapon folyik.

Mindebből világosan kiderül, hogy kormányválság nélkül kár megegyezési híreket terjesztetni. Ha Széll Kálmán az a hazafi, a kinek mondja magát, rövid úton megteremtetheti az egészséges megegyezési alapot: mondjon le.

Tegnap azt beszélték, hogy Széll le is akar mondani és hogy lemondó levele már két nap óta volna a felség asztalán. Ezt nem hiszik el, még pedig nem a dolog lényege miatt. Ugye mire is a miniszterelnökök nem leveleznek egyszerűen a királlyal. Az igaz, hogy a lemondást írásban kell beadni; de előzőleg szokás kihallgatásra menni, a királyt informálni, a lemondási szándékot szóval bejelenteni és csakis a felség előleges tudtával a lemondó-levelet benyújtani.

Igy legfeljebb az lehet igaz, hogy Széllnek két nap óta megvan a lemondási szándéka. Valósága meg minél előbb; használ vele az ország ügyének és megkíméli önmagát is hosszas kínos vergődésektől.

Kolozsvár ipara és kereskedelme.

(Két cikk.)

Kolozsvár, június 10.

I.

A mai rendkívüli politikai viszonyok között sem lesz érdektelen, ha elmondok egyet-mást — úgy általánosságban — városunk ipari és kereskedelmi állapotáról. Ez elhatározásra egyfelől a közönség levő *iparkamarai választások*, másfelől pedig *Hevesi József* barátomnak a *Tisztességteljes verseny*-ről írt cikke, de legfőképpen az időközbenki föl-fölbukkanó *iparpártolási* alcímú kisértet.

Az iparkamaránk fennállása óta talán az első és páratlan eset, hogy a kamarai választások két ízben is megsemmisültek. Azonban én még sem török pálcát fölöttem, mert ez azt bizonyítja, hogy kereskedőink és iparosaink az eddigiekkel sokkal nagyobb mértékben érdeklődnek az iparkamara működése, mint oly intézmény iránt, mely első sorban van hivatva városunk kereskedelmének és iparának fellendítésére törekedni és munkálkodni.

Előttünk áll iparkamaránk multja — s habár nem tagadható, hogy a közügy szolgáltatás megőszült s érdemeiben gazdag titkára erős akaratú igyekezett megragadni minden alkalmat, mely városunk közgazdaságának előmozdítására szolgált, — mindazonáltal nem tagadható az sem, hogy a kamara a maga teljes egészében nem tudta a rendelkezésre álló eszközöket és igénybe vehető szaktereket kellően fölhasználni.

Állítom igazolására a sok közül csak egyetlenegy példát hozok fel. Ez pedig az első tekintetre jelentéktelennek látszó, de végeredményében városunk ipara és kereskedelmére nagy jelentőséggel bíró *városi vásárvám* és a *közeztávú díjszabályzata*.

Városunk tanácsa s maga a törvényhatósági bizottság is nem térhetett ki az utóbbi évtizedek alatt minden oldalról igényelt, sőt hangosan követelt szükségessé alakítottak létesítése elől, oly nagymérvű befektetéseket és csak részben megtérülő kiadásokat kellett hogy eszközöljen, melyek a város tényleges jövedelmével nemcsak arányban nem állottak, hanem azt tetemesen felül is multák.

Ezeknek fedezésére első sorban és legbiztosabb jövedelemként a közszégi pótdát emelése áll rendelkezésére és így 4—5 év alatt az addig 30—35%-os pótdátból 65%-ra volt kénytelen fölemelni. Ezt már az addigfolt polgárság zuglódása nélkül fölfebb emelni bizony-bizony nem igen lehet, mert a többi mellékes pótdátokból már 100%-nál is többet fizetnek pótdátból a város polgárai s mégis folytonos pénzühiányt küzd a város házi pénztára.

Mi természetesebb tehát, minthogy a tanács olyan adók beállítását és emelését vegye célba, melyek szerinte, általánosságuknál fogva, kevésbé észrevehetőek és érezhetőek. Ilyenek a fogyasztási adók mellett a vásárvám- és közvetvám-díjtelek fölemelése, melyeket lényegesen fölemelve és az addig vámdíjmentes árukkal is kiegyeztetve, 1901-ben a városi bizottság közgyűlésevel elfogadtatták és a belügyminiszter által is jóváhagyott.

A kereskedelmi és iparkamarának feladata közé tartozik a *vásár-ügy* és *piaci szabályzatok* alkotása is, melyet a városi kormányhatósági bizottság „a kereskedelmi és iparkamara meghatalmítása után állapíthat meg szabályrendeletileg.” S dacára annak, hogy úgy az iparkamara érdemes titkára, valamint a kamarai tanácsosok közül igen sokan tagjai a város képviselőtestületének, csak az életbeléptetés és a polgárság mozgalmata után jutott észbe a kamarának lépéseket tenni a fölsrófolt díjtelek alább-szállítására.

Ez is, mint sok más eset azt bizonyítja, hogy szükséges van az iparkamara tanácsosainak fölfirissítésére; új erők beválasztására. Lehet, hogy kényelmesebb dolog régi, megszokott mederben és egyenkel vezetni az ügyeket, de az is bizonyos, hogy fokozatosan fejlődő iparunk és kereskedelmünk tehetséges s talán szerény anyagi körülmények között élő ifjú szakemberek bejutása által új vérkeringést nyer a már-már petyhüdté vált kamarai intézményünk is.

Ezért örömdtem és örömdem én annak az érdeklődésnek, amely az iparkamarai választások iránt nyilvánul. És a pártok szakadásában is csupán azt kárhoztattam kezdettől fogva, hogy a kereskedők között a *felekezeti* kérdés és az iparosok között úgy, miként a kereskedők között egyaránt a *„kis- és nagy”-iparos* és *kereskedő* elnevezés szerint alakultak meg az egymással szemben harcoló pártok.

Na hát erre semmi szükségük nem volt és nem is lesz, sem az iparosoknak, sem a kereskedőknek, annál kevésbé az iparkamarának.

Fájdalom, de Kolozsvárt sem nagykereskedő, sem nagyiparos nincsen, hanem vannak többféle nyomorúsággal küzdő iparosaink és kereskedőink, kiknek az üzletük nemhogy fejlődne, hanem hónapról-hónapra, évről-évre visszaesik, mert pang nemcsak iparunk és kereskedelmünk, de mezőgazdaságunk is, melynek megváltoztatására első sorban együtt és nem külön-külön tömörülnök kell kis- és nagyiparosoknak, kereskedőknek és mezőgazdáknak egyaránt.

Az ugynevezett „*kis-iparos*”-párt meg is tette az összetartásra nézve az első lépést, dacára, hogy két ízben is megmutatta erejét, tömörült erősségét. Csupán azt kötötte ki föltétlenül, hogy pártjának arra való, szakképzett férfiai ugyanolyan arányban jelöltesse a választástanak be az iparkamarába, mint a *„nagy-iparosok”* pártjából. Ez önzetlenségükért a legnagyobb elismerés illetheti őket; mert ez által bizonyosságot tettek arról, hogy ők az iparkamarát oly intézménynek tekintik, mely a közérdeket van hivatva szolgálni, de a mely nem ismer vagyoni megkülönböztetést a tehetség és szakértelem tekintetében, hanem karöltve igyekezik előmozdítani az általános ipari jólétet, mint az ország közgazdasági fejlődésének egyik sarkalatos objektumát.

En hiszem, hogy a pártok vezetői megragadják az alkalmat s együttes jóakarattal jelölik ki és választják meg az arra hivatott férfiak a tanácsosi díszes állásra, mely nem *cim*, nem rang, hanem *küldetés* a köztevékenység fórumára.

— CZ.

(Befejező közlemény következik.)

UJDONSÁGOK.

Politikai pletykák.

— Budapesti munkatársunktól. —

Budapest, június 10.

Nagyon beavatott ember, a ki együtt utazott a közös hadügyminiszterium egyik előkelő hivatalnokával, mondta el, hogy Pietrich közös hadügyminiszter kegyvesztett nem a király, hanem Beck vezérkari főnök és Frigyes főherceg előtt. Pietrich, a magas műveltségű katoná, a kiváló tudós kinyilatkoztatta, hogy a magyarok követelése a vezénylő nyelvet illetőleg nemhogy ártana, de használna a hadsereg egységének. Azt mondta, hogy a követelést teljesíteni lehet és kell is. Azt mondják, hogy Pietrich és Fejérváry báró a nemzeti követelés részének teljesítésébe megegyeztek, de nem a Széll Kálmán javára.

*

Tegnap a folyosón, a nemzeti pártok megint szidták Bánffy Dezőt bárót. Mikor bajban vannak, a hangulatot Bánffy káromlással szerzik a maguk javára. Kegyetlenül dörgött ma az egyik:

Mégis szörnyűség, hogy a protestáns Bánffy, Polónyi beválasztotta. Mégis kell ethikanak lenni a politikában.

A szomszédja megjegyezte:

— Soha miniszterelnök még nem rugdosta meg elődjét annyiszor, mint Széll Kálmán. Kegyetlen se volt soha még olyan, mint Széll. Hát fogat fogott Szilágy-Somlyóért. Kézi. No érti?

*

A lipótvárosi kaszinóban naftalinoznak. Alig-alig akad partner alsósző és aki odakerült, az Bánffy elé járul politikára. Hízelegnek neki, hogy ő rejtegeti a helyzet kulcsát, mire ő így szól:

— Nem vágyakozom a miniszterelnökségre. Nyugodalmasabb az élet így mint amugy. Ha Széll Kálmán megbukik, tan kapok valahol mandátumot és beállok közlegénynek. A marsallbotot majd másnak a tarsolyába teszem.

Hogy buktam: nem vált ártalmamra. Megismertem az embereket és néha megmosolygok olyat, amit azelőtt komolyan vettem. A legulsóbbak válság Erdély fölött fenyeget. Szörnyű csata van ott, a mit persze, a Continentál fogadóban nem vesznek észre se a Vampeticben.

— (Finn tudós Kolozsvárt.)

Erdély vendége volt a minap Kolozsvárnak. Taad-Laitinen dr., a helsingforsi egyetem

közegészségtan tanára látogatta meg városunkat. Rigler Gusztáv dr. egyetemi tanár kíséretében megnézte a közegészségtani intézetet és vizsgáló-állomást, valamint a belgyógyászati klinikát. Laitinen tegnap utazott el Kofozsvárról.

— (A tábla szüneti tanácsa.) A kolozsvári kir. ítélőtábla szüneti tanácsa július hó 5-től augusztus hó 15-ig bezárólag a következő: Elnök: Heppes Miklós kir. ítélőtáblai tanácselnök. Bírák: Pap Farkas, Sári László bíró, — Mikó Imre, Becsek Lajos polgári kir. ítélőtáblai bíró.

Augusztus hó 16-tól augusztus hó 22-ig bezárólag: Elnök Heppes Miklós kir. ítélőtáblai tanácselnök. Bírák: Incze Gerő, Sári László bíró, — Mikó Imre, Becsek Lajos polgári kir. ítélőtáblai bíró.

Augusztus hó 23-tól augusztus hó 30-ig bezárólag: Elnök Heppes Miklós kir. ítélőtáblai tanácselnök. Bírák: Incze Gerő, Sári László bíró, — Becsek Lajos, Pozsoni Antal polgári kir. ítélőtáblai bíró.

— (Leleplezett pénzhamisító-banda.) Lapunk már számtalanszor megemlékezett a kolozsvári és vidéki pénzhamisítókról és számtalanszor hívta fel a rendőrség figyelmét a pénzhamisító-bandára. Figyelmeztetésünknek meg is lett az eredménye, a meonyanban a rendőrség részéről régen nyomoznak a hamispénzek készítői után. A nyomozásnak minap fényes eredménye lett. Ugyanis Kovács Lajos rendőrbiztosnak sikerült a bandát működés közben meglepnie az „Orient” szálloda egyik szobájában. A vallomások eredményét a rendőrség a további nyomozás érdekében még titokban tartja, annyit azonban sikerült megtudnunk, hogy a banda tulajdonképpeni központja a szomszédos Vista közszégen van, a hol számos tagja van a pénzhamisító bandának. Eddig elfogtak két asszonyt, mindkettő vistai, egy kolozsvári férfit, egy közszégi bírót és egy műlakatost. Érdekes, hogy az asszonyok a rendőrségen magukat méraiának mondták; a csendőrök nyomozata azonban kiderítette, hogy vistaiak. A nyomozati iratokat a rendőrség áttette az ügyészhez.

— (Halálozás.) Egy fiatal tanárjelölt: T i m á r Gábor, élete 19-ik évében, hosszú szenvedés után tegnap reggel Kolozsvárról elhalálozott. Az ifjú halottát ma délután 5 órakor a köztemetőben levő halottas csarnokból helyezik örök nyugalomra.

— (Helyreigazítás.) Fölkértünk az alábbi sorok közlésére: A „Magyar Polgár” egyik közlelbi számában személyemmel foglalkozó és engem sértő közlemény jelent meg, kötelességem rektifikálásul kijelentenem a következőket: Czobor Hugó nevű egyén, a „Szében és Fogaraszvármegye” című, „már megszűnt politikai lap” (természetesen szabadvétpárti lap) szerkesztője, miután nem sikerült engem 500 koronáj megpompólnia — sértő közleményeket küldött ellenem, mire én sajtópörrel felelek. Hogy különben kicsoda Czobor alias Eischer Hugó, bárki megkérdesheti Hunyady Béla urat (Budapesti Murányi u. 48.), Greiger budapesti tanár urat (Budapest, Akáca u. 24.) és Báhaskéi Lajos urat (Budapest) stb., a kikkel nevezett egyének elintézetlen ügyei vannak. Nagyszében, 1903. jun. 9. Dr. Szécs Géza, tanár, a „Nagyszében és Vidéke” főmunkatársa.

— (Esküvő.) Nyegrutz Jakab e hó 7-én esküdtött örök hűséget Aján Lukács leányának, Mariskának. Az egyházi áldást Esztégár Gergely áldozópap, főgimnáziumi hittanár teljesítette.

— (Az országos orvos-szövetség) kolozsvári fiókja 1903. június hó 17-én d. u. 5 órakor a Mentő-Egylet helyiségében rendes közgyűlést tart, melynek tárgya: 1. Elnöki megnyitó. 2. Titkári jelentés. 3. Pénztár vizsgálóbizottsági jelentése. 4. Pénztárnok jelentése. 5. Az elnök és pénztáros valamint a választmány 1-5 harmadának választása. 6. Indítványok. Este 8 órakor a New-York szállodában társas vacsora.

— (A kolozsvári polgári fiúiskola torna-vizsgálata.) A torna-vívó épület udvarkert helyiségében tegnap délután tartotta évszázó vizsgáját a polgári fiúiskola tanuló ifjúsága. A vizsgálótan dr. Széchy Ákos igazgató vezetése alatt jelen volt az egész tanári kar. A közönség köréből a szülők és érdeklődő tanúgyarátok igen nagy számban jelentek meg s mindvégig nagy érdeklődéssel nézték a tanulók test-edző torna-gyakorlatait. A gyakorlatokat Körösy József iskolai tornatanár vezette mesterial. Az 6 fíradhatatlan buzgalmán és kiváló szakképzettségének köszönhető ama szép eredmény, melyet a polgári iskola tanulói a lefolyt tanévben a tornaszabalon elérték. — A csoportos szabab és katonai gyakorlatok végeztével a kiváló tornászok nyújtón korláton és a távolugrásban kelték versenyre közülük különösen *Versényi György*, *Szigethy Árpád*, *Jovend Jenő*, *Nyíredy János*, *Hirschfeld Ferenc* és *Moldován György* tünnek ki ügyességük és erőgyakorlataik által. A tornászút után a tanulók a „Három színi zászló” kezdetű dalt és a Hymnust énekelték el, minék elhangzása után Dr. Széchy igazgató meleg szavakban mondott köszönetet fáradozásáért és buzgólkodásáért Körösy József tornatanárnak kit a jelen volt közönség is lelkesen megajánlazz.

— (Eljegyzés.) Szentmiklósi József hírlapíró kollegánk, a „Hódmezővásárhely” felelős szerkesztője, a napokban tartotta eljegyzését Deutsch Aranka kisasszonnyal Gyulán.

— (Lövészek éles töltéssel.) Katonáknál a legmesszibb menő elővigyázat az, hogy óvatosság mellett sem kerülhetik el, hogy olykor-olykor szándékosan, avagy véletlen-

A hadonázás következtében egyik kézelőm gombja meglazulva a földre esett és elgurult.

Rögtön letérdeltem és keresni keztem a gombot.

Az asszonyka dühösen kiabált: — Uram, ez erőszak! Ez nem járja! Ön visszaél az én védtelenségemmel!

E pillanatban nyílik az ajtó és betoppan egy jól megtermett izraelita. A férfi! A bámulattól meredten áll meg előttem, aki meglepetésben épen az asszonyka lábál előtt maradtam meg, térdelő helyzetben.

— Mit csinálsz itt nyomorult? Kérde tőlem vizilószertü bódultlett.

— Keresek valamit, felelem hidegen. Azonban nem emlékszem rá, hogy mi ketten valaha kölcsönös tegezésre irányuló szóbeli szerződést kötöttünk volna.

— Mióta szeretted a feleségemet? — felelj! mert megfojtalak! Ordított a folytatón. Erre már fölugrottam és a védőállásba helyezkedtem, de mielőtt válaszolhatbam volna, a menyecske férjéhez fordulva rákiáltott:

— Semmi közöd hozzá!

— Hah! Hát így vagyunk — kiáltott a férj? — Még be is mered vallani?

— Igenis bevallom. Ez az ur az én kedvesem. Ugy-e édes Gézám? — fordult hozzám az asszonyka.

Erre aztán én ámultam el.

— Bocsnát — hebegem zavartan — én nem vagyok édes és nem vagyok Géza!

— De kedves barátom! Csak nem tagadja el? Vagy talán fél a férjemtől? Ne féljen, én megvédem. Csak a testemen át férhet önhöz.

Ezzel átölelt és többször megcsókolt. A férj, a ki a bámulattól önkívületben állott, erre fölkapott egy székot, azzal a szándékkal, hogy hozzám vágja, mialatt észreveztétől ordított.

— Ennek már a fele sem volt tréfa. Hátra ugrottam és kirántva végrehajlásoknál mindig nálam levő revolveremet, reá szegyeztem.

A nagy lármára berohant a mellékszobából két társam és rémülten nézte a történeteket.

A revolver láttára az alperes nyomban megjuhászodott.

